

D ů v o d y:

Stěžovatel se odkazuje ke správnému rozhodnutí soudu rekursního v příčině poddlužnice Městské spořitelny, které vyhovuje stavu věci a zákonu. K vývodům dovolacího rekursu se jen uvádí toto: Nebylo věcí soudu, by vyšetřoval (§§ 3 a 55 první odstavec ex. ř.), zda vkladní list Městské spořitelny, znějící podle tvrzení exekučního návrhu na jméno Josef Ř., je skutečně papírem znějícím na doručitele, a zda spořitelna byla povinna každému, kdo by tento vkladní list předložil, částku 16.490 Kč vyplatiti, nýbrž bylo naopak věcí navrhovatele, by již v návrhu udal vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce (§ 54 čís. 3 ex. ř.). Podle exekučního návrhu šlo o zabavení nároku z vkladního listu spořitelny. Podle § 10 zák. ze dne 14. dubna 1920 čís. 302 sb. z. a n., kterým se upravují právní poměry spořitelen, znějí sice knížky nebo vkladní listy, které spořitelny vydávají na vklady, na určité jméno vkladatelem udané, mají však povahu papírů majiteli svědčících.

Také v příčině zamítnutí exekučního návrhu na zabavení dlužníkovu nároku na povinný díl z pozůstalosti jeho zemřelého otce je rozhodnutí rekursního soudu v podstatě správné a ve shodě s rozhodnutím nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 11.456. K zamítnutí návrhu již stačilo, že nebyl v návrhu označen poddlužník, jemuž měl býti zákaz podle § 294 ex. ř. dán. Nestačilo k tomu, že bylo v návrhu uvedeno, kdo jsou spoludědici a u koho je pozůstalostní jmění uloženo, neboť tím nebylo udáno (§ 54 čís. 3 ex. ř.), kdo má dlužníku povinný díl vyplatiti.

Čís. 14046.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Soud nemůže v nesporném řízení pachtýři uložit, by doplatil pachtovné, které si zadržel, domnívaje se, že mu přísluší nárok na úpravu pachtovného, když uzná, že pachtýř nárok na úpravu nemá, ani nemůže uložit propachtovateli, by pachtýři vrátil, co na pachtovném přeplatil, když uzná, že pachtýř má nárok na úpravu. Tyto nároky na doplnění, pokud se týče na vrácení pachtovného lze uplatnit jen sporem, v němž je rozhodnutí nesporného soudce podle § 12 vl. nař. předurčujícím.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, R I 1456/34.)

Žalobci propachtovali žalovaným pozemky. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaných zaplacení pachtovného 11.000 Kč. Soud první stolice žalobu co do částky 4.325 Kč odmítl. **D ů v o d y:** Co do zbývajících částky 4.325 Kč jde o to, zjistiti, zda a pokud má ohledně ní platnost vládní nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n. V tomto směru soud shledává, že podle předpisu tohoto vládního naří-

zení jest nepřislušným, poněvadž ustanovením §§ 5, 6, 7 a 12 nař. jest předepsáno, by rozhodl o nároku soud, ale v nesporném řízení. Jemu přísluší podle toho i právo rozhodovati o tom, zda včas a s jakým úspěchem námitky podány, po případě zda strany jednaly ve lhůtách. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. Důvody: Soud první stolice odmítl žalobu ohledně částky 4.325 Kč pro nepřipustnost pořadu práva, odvolává se na ustanovení §§ 5, 6, 7 a 12 vl. nař. ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. O § 7 nařízení nejde, ježto pachtýř nežádal o úpravu pachtovného. Zbývá ustanovení § 5 a 6 vl. nařízení. Podle § 5 odst. (1) má pachtýř uplatnění nejdéle do třiceti dnů ode dne účinnosti nařízení doporučeným nebo na potvrzení dodaným dopisem propachtovateli, nebo jeho hospodářské správě nárok na úpravu pachtovného. Zmeškání této lhůty má za následek ztrátu nároku. Podle § 14 nabylo toto nařízení účinnosti 14. dnem po vyhlášení. Vyhlášeno bylo nařízení dne 10. srpna 1933, nabylo tedy účinnosti 24. srpna 1933, třicetidenní lhůta pro uplatnění nároku uplynula dne 24. září 1933, po kterémžto dni by pachtýř nárok pozbyl. Žalovaná strana tvrdí, že uplatnila nárok podle § 1, 5 a 6 cit. nařízení doporučeným dopisem dne 2. srpna 1933, kdežto žalobce tvrdí, že se tak stalo až 19. října 1933. Dále uvedli žalobci, že sice nepodali včas námitky u okresního soudu v J., nýbrž později. Jak s těmito později podanými námitkami bylo naloženo, zda a jak okresní soud v J. o nich rozhodl, není nikde uvedeno, tím méně pak zjištěno. A přece zjištění v obou těchto směrech jest důležité pro rozhodnutí. Nestalo-li se uplatnění nároků pachtýřem ve lhůtě § 5 odst. (1), zanikl jeho nárok, o tom by rozhodoval soud v řízení nesporném podle § 12 nařízení, byly-li podány námitky propachtovatelem. Otázkou, jaký význam by mělo opožděné podání námitek, by bylo se teprve zabývat, kdyby bylo zjištěno, že skutečně námitky byly podány a kdy a zda o nich rozhodoval okresní soud v nesporném řízení. Zda jsou tu podmínky § 6 nařízení, nebylo vůbec v první stolici jednáno a nemůže to proto soud rekursní posouditi. Bude proto nejprve řízení doplniti v označeném směru a pak teprve bude lze rozhodnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o otázce přípustnosti pořadu práva znovu rozhodl.

Důvody:

Podal-li propachtovatel proti nároku pachtýře na úpravu pachtovného podle § 5 odst. (2) nebo podle § 6 vlád. nař. č. 164/33 sb. z. a n. námitky nebo žádal-li pachtýř podle § 7 nařízení, by pachtovné bylo upraveno, rozhoduje podle § 12 nařízení o tom soud v nesporném řízení. Soud rozhoduje tedy v nesporném řízení o tom, jsou-li námitky propachtovatele nebo žádost pachtýřova o úpravu pachtovného podle vlád. nař. čís. 164/33 sb. z. a n. oprávněny; může rozhodnouti i o tom, kolik činí pachtovné vypočtené podle zásad §§ 2 a 4 nařízení. Než soud ne-

může v nesporném řízení pachtýři uložit, by doplatil pachtovné, které si zadržel domnívaje se, že mu přísluší nárok na úpravu pachtovného, když uzná, že pachtýř nárok na úpravu nemá, ani nemůže uložit pro pachtovateli, by pachtýři vrátil, co na pachtovném přeplatil, když uzná, že pachtýř má nárok na úpravu. Nárok na zaplacení zbytku pachtovného, o který tu jde, lze tudíž uplatňovati jen sporem. Proti tomuto nároku může pachtýř namítati, že zažalovanou částku nedluží, poněvadž mu přísluší sleva podle vlád. nař. č. 164/33 sb. z. a n., a pro rozhodnutí o této námitce, tedy pro rozhodnutí ve věci samé, je arciž rozhodnutí nesporného soudce podle § 12 vlád. nař. čís. 164/33 předurčující (obdoba § 190 c. ř. s.). Prozatím jde však jen o otázku přípustnosti pořadu práva a o ní lze podle toho, co bylo uvedeno, rozhodnouti bez doplnění, rekursním soudem nařízeného. Bylo tudíž dovolacímu rekursu, kterým se stěžovatelé bránili proti zrušení usnesení soudu prvé stolice, potud vyhověno, že bylo rekursnímu soudu nařízeno, by o přípustnosti pořadu práva znovu rozhodl.

Čís. 14047.

Byl-li první rozvrhový rok zrušen, jest na odporujícím věřiteli, který jest při druhém roku zastoupen, by podal odpor znova. Neučiní-li tak, má se za to, že upustil od námitek, jež uplatnil při prvním roku.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, R II 557/34.)

Při prvním rozvrhovém roku vznesla knihovní věřitelka banka M. odpor proti příkázání daňových nedoplatků eráru v přednostním pořadí. Rozvrhové usnesení, vydané při tomto roku, bylo zrušeno a nařízen nový rozvrhový rok, při němž již knihovní věřitelka banka M. nevznesla odpor proti příkázání daňových nedoplatků v přednostním pořadí. Soud prvé stolice přikázal eráru daňové nedoplatky v přednostním pořadí. Rekursní soud k rekursu věřitelky banky M. napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stížností mohou rozvrhovému usnesení odporovati osoby v § 234 ex. ř. zmíněné v rozsahu odporu příslušejícího jim podle § 213 ex. ř. Na důvody, které bylo lze uplatniti odporem, a které nebyly při rozvrhovém roku uplatněny, nelze bráti zřetel. Stěžovatelka byla k rozvrhovému roku pozvána, účastnila se ho a proti nároku vznesenému čsl. erárem na přiznání daňových nedoplatků odpor nevznesla. Pak-li rozvrhovým usnesením přiznány byly čsl. eráru nároky v rozsahu ještě omezenějším s vyloučením daňových nedoplatků daně výdělkové za léta 1931 až 1933 než jak se knihovní věřitelka odporem nebránila, nemá stěžovatelka důvodu ke stížnosti. Tvzení stěžovatelky, že přiznáno čsl. eráru 2.517 Kč 65 h a 240 Kč 30 h na úrocích z prodlení, které nebyly specifikovány a že úrokové částky nejsou v souladu s přiznanými nedoplatky daňovými, opravňovalo by stěžovatelku ke stížnosti a dalo by podklad ku přezkoumání napadeného usnesení, zda odpovídá